

Gáspár László (1941–2018)

Tisztelt Gyászoló gyülekezet, szeretett családtagok, a vég-tisztességen megjelent erdész kollégák, barátok!

Nincs három hete, hogy július 13-án megrendeztük a hagyományos szemléni nyugdíjas erdészek találkozóját, s akkor még nem sejtettük, hogy ma temetésen találkozunk újra. Megdöbbenve fogadtuk a szomorú hírt: Gáspár László erdőmérnök-kollégánk 2018. július 27-én, tragikus hirtelenséggel fejezte be földi pályafutását.

Pedig ő még nagyon akart élni, segíteni hitvesének, szeretett és szerető gyermekeinek felnőtt életük kezdő lépéseiben. Az alattomos kór azonban legyőzte szervezetét, s ma már ő is a „felköltözött” erdész-kollégái között van.

Gáspár László, a Zempléni-hegység Hegyközi-medencéjében, az erdők ölelte Nyíríben született erdei munkás fiaként. Általános iskoláját befejezve fizikai munkát vállalt a volt Zempléni-hegységi Állami Erdőgazdaság Kemencepataki Erdészeténél. Mint annyi sok zempléni gyermekre, rá is nagy hatással volt a környezetében szolgáló erdészek életformája, szakmaszeretete, nem véletlenül épp ezt választotta hivatásul.

Az erdőgazdaság támogatásával került a Soproni Erdészeti Technikumba, majd közvetlenül utána az Erdészeti és Faipari Egyetemen szerzett diplomát 1966-ban.

Rövid erdőrendezői, majd erdőgazdálkodási gyakorlat után 1968. április 1-jével kinevezték a Zempléni-hegységi Állami Erdőgazdaság Telkibányai Erdészetének vezetőjévé. 1974-ben áthelyezték a Borsodi Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság Mérai Erdészetéhez, ahol ugyancsak vezetőként szolgált. Erdészetének területe az Abaúj-tájegység Cseréháti részére terjedt ki. Erdőállományait a többször sarjztatott akácok, cseresek alkották. Erdészetvezetői működése alatt közel 350 hektár akácállomány átalakítása valósult meg 1979-ig.

Innen Sárospatakra került a BEFAG Faipari üzemébe, ahol a rekonstrukció irányítását bízták rá. E munkakörben 1983-ig dolgozott, az erdészetek összevonása után pedig a Hegyaljai Erdészeti Igazgatóság fahasználati ágazatvezetőjeként, majd 1992-től erdőművelési műszaki vezető beosztásban dolgozott nyugdíjazásáig. E beosztásban tevőleges részese lett a Háromhúti lucfenyvesek felújításának, valamint a természetszerű erdőgazdálkodás helyi szemléletének, technológiájának megfogalmazásában, gyakorlati végrehajtásában a Zempléni Tájvédelmi Körzet területén. Nagy feladat, valóságos erdőmérnöki munka volt számára 1996-tól a hegyaljai tölgysek felújításának levezénylése.

Igazi tudományos értékű szakmai munkája: a *Fokozottan védett Háromhúti er-*

dők kezelése című tanulmánya, majd a leírta megvalósítása Hegyalján.

1983-tól többször részesült „Kiváló dolgozó” kitüntetésben, valamint egyéb erkölcsi elismerésekben.

Az Országos Erdészeti Egyesület Sárospataki Helyi Csoportjának 1967-től volt tagja, 1998 és 2006 között elnökségi tagként funkcionált.

Első számú vezetőként, helyettesként is mindig higgadt, megfontolt volt, ebből következően mind felettesei, mind beosztottai és kollégái valamennyien tisztelték. Magánélete tragikumait, első felesége elvesztését, valamint balesetét is békével viselte, mindig újra tudott kezdeni, újra fel tudta építeni magát. Éppen szerény életvitelével, mások munkájának megbecsülésével, segítőkészségével emelkedett sokak fölé.

Igazi erdész volt, a legnehezebb években is hű maradt a zempléni-hegységi erdész-mentalitáshoz, az erdészbarátsághoz, a zempléni erdőkhöz.

Ez őszinte tiszteletből fakadó szavak vigasztalják most szerető családját minden tagját, gyermekei legyenek büszkék édesapjuk hagyatékára, hűséges feleségének pedig hozzanak lelki megnyugvást, közös munkájuk továbbvitelét.

„Én erdőm, drága tájam, hol csönd és béke vár,

Most tette, harcra szántan, bíz mennem kéne már,

De vissza-vissza térek, lombodnak árnya hív:

Ó jöjj, itt más az élet, itt más, új a szív.”

Kedves Laci!

Erdész-kollégáid, barátaid nevében őszinte tisztelettel, a költő szavaival búcsúznunk Tőled utolsó utad előtt, találd meg ugyanazt a békét odafönt, amelyben mindig is éltél. Isten Veled!

Fehér István

Simon László (1942–2018)

Simon László gyökerei Mezőtúrra nyúlnak vissza. A család elmondása alapján mindig büszke volt arra, hogy nagycsaládból származik. Szakmai pályafutása a középfokú tanulmányokkal indult a soproni erdészeti technikumban, majd az Erdészeti és Faipari Egyetem hallgatója volt.

Egyetemi tanulmányait követően többéves gyakorlati tapasztalatot szerzett az erdészeti ágazat termelési területein, majd több év tizeden keresztül segítette, szolgálta a szakképzést.

1971-ben – a néhány évvel korábban megalakult – ágazati szakképzési központban, az akkori Mezőgazdasági és Élelmiszerügyi Minisztérium háttérintézményébe, a MÉM Szakoktatási Felügyelőségére került. Az erdészeti középfokú szakképzés szakmai fejlesztését irányította, szervezte, koordinálta a szakmai dokumentációk, tantervek, segédanyagok, útmutatók, bemutató

eszközök készítését és szakmai szakfelületi feladatokat látott el.

Néhány évvel később áthelyezték a minisztérium Erdészeti Főosztályára, ahol szintén a szakképzés, az erdészeti oktatás különböző szintjeinek fejlesztési feladatait segítette. Emellett sokat foglalkozott a környezetvédelemmel, az erdészeti dolgozók továbbképzésével, a magasabb műszaki felkészültséget igénylő gépesítés megvalósításához szükséges képzési rendszer kidolgozásával, a munkabiztonság, a fiatalok és a munkások egészségügyi problémáival, a gépkezelőkre vonatkozó szabályozás kialakításával.

Tevékeny szerepet vállalt a középfokú erdészeti-vadgazdálkodási oktatás bővítésében, szakmai-tárgyi feltételeinek fejlesztésében, az ország több iskolájának és elsősorban Észak-Magyarország munkakerő-szakképzésének kialakításában.

Ezen belül külön ki kell emelni a mátrafüredi szakképző intézmény létrehozását: a korábban több székhelyen, nehéz körülmények között működő intézmények helyett korszerű, új erdészeti képzőbázis megteremtését segítette.

1989. szeptember 1-jétől 2004. augusztus 31-ig állt a mai FM ASZK, Mátra Erdészeti, Mezőgazdasági és Vadgazdálkodási Szakképző iskola élén. A tizenöt évnyi felelősséget, lelkiismeretes munka eredménye mai napig fennmaradt iskolánkban, igen sokan nagy tisztelettel beszélnek az egykori vezetőről.

1986-ban az egeri Dobó István Gimnáziumból áttelepített erdészeti szakközépiskola Alsó-Mátrafüreden, az egykori Bene-lappon kezdte meg működését. Az újonnan kialakított épületkomplexum köré megtervezte és megvalósította azt a gyönyörű természeti környezetet, amire minden idelátogató felfigyel, és amire nagyon büszkék lehetünk. Nevéhez köthető a parkban található istentiszteleti hely, középen a magyar koronával, a lőtér, a vadspark, a kálvária kialakítása.

1990-ben kezdeményezésére intézményünk felvette Vadas Jenő nevét. Ugyanekkor a képzési profil is bővült az erdőgazdasági gépész érettségét adó szakmunkásképzéssel, majd 1994-ben a dísznövénykertész, 1997-ben a vadász-vadtenyésztő képzésekkel.

Szigorú, következetes, az iskola iránt elkötelezett ember volt. Nem sajnálta az időt, de szabad idejét sem a megálmodott tervek megvalósítására. Mindent megtett azért, hogy intézménye a magyar középfokú erdész-képzés fellegvára legyen.

Közben kiváló menedzserként jó kapcsolatot ápolta az Észak-magyarországi Régió erdészeteivel, különösen az Egererdővel, amely már akkor is a gyakorlati képzés legfontosabb bázisa volt. Azt, hogy az iskola a mai napig ismertségnek és elismertségnek örvend, nagymértékben köszönhető.

Nemcsak erdőmérnök, de nagyszerű pedagógus is volt. Diákjait az erdő és vadak iránti tiszteletre és elkötelezettségre nevelte. A tanulók külföldi gyakorlati lehetőségeinek biztosítása érdekében létrehozta a Vadas Jenő Alapítványt.

Nevéhez köthető az idén huszadik alkalommal megrendezett Erdész- és Vadászbal, amely mára a megye egyik legrangosabb rendezvénye lett.

Kedves Igazgató Úr! Ezen a jubileumi bálon éjfélkor, ahogyan ezt két évtizeddel ezelőtt megálmodtad, világított iskolánk gyönyörű téli parkjában a tűz fénye, a fűgönyök az aulában szétnyíltak, és elénekeltek tiszteletre az erdész- és a vadászhimnuszot. Nyugodjál békében!

Karnis Pálné

Kapronczy Józsefné született Podhorányi Márta (1945–2018)

Egykori kollégái, munkatársai Kaproncziné, született Podhorányi Mártikát, az erdészt, az erdőmérnököt búcsúztatják.

Mártikának hívtuk... Kedvessége, szerénysége és segítőkészsége okán... Így, becézve... Mindig...

Podhorányi Márta Diósgyőrben született 1945-ben. Édesapja és nagyapja is az erdőgazdaság által üzemeltetett Lillafüredi Állami Erdei Vasútnál dolgozott. A természet, a fák, a növények szeretete mellett talán ez is közrejátszott abban, hogy az erdész szakmát választotta hivatásul akkor, amikor még nagyon kevés hölgy járt az erdőmérnöki karra.

Sopronban, az Erdészeti és Faipari Egyetemen végzett 1968-ban okleveles erdőmérnökként.

Tudását kamatoztatni is szűkebb hazájába jött vissza. Az egyetem elvégzése után az akkor még Keletbükki Állami Erdőgazdaság Parasznyai Erdészeténél gyakornokoskodott, majd Miskolcon az erdőgazdasági központban fahasználati előadó lett.

1970-ben követve debreceni származású, szintén erdőmérnök férjét a Felsőtisza Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaságnál helyezkedett el Nyíregyházán. Termőhelyfeltárásokat végzett és fásítási terveket készített.

A hegyek azonban rövid időn belül visszahívták szülőföldjére, a Bükk hegység lábához. 1973-tól már újra az – akkor éppen a Borsodi Erdő és Fafeldolgozó Gazdaság névre hallgató – erdőgazdaság Lillafüredi Erdészeténél volt erdőművelési műszaki vezető 1980-ig.

Rövid, kétéves kitérőt tett a faiparban is, amikor férjét követte Sárospatakra.

1982-től egészen nyugdíjba vonulásáig Miskolcon az Északerdő Zrt. központjában a mag- és csemetetermelés, valamint a közjóléti ágazat irányítója volt.

32 éves szakmai pályafutásának döntő részét, 27 évet az Északerdő Zrt.-nél, illetve annak jogelődjeinél töltötte. Szolgált a bükki, zempléni erdőket, nevelte a csemetéket, amiből az új erdők sarjadhattak.

Munkájának elismeréseként többször kapott kiváló dolgozó kiutóztatást. Eredményes fásítási munkáját 1987-ben dicséret oklevéllel jutalmazták.

Erdész hivatását nem csak a munkában teljesítette ki. Az Országos Erdészeti Egyesületben is sokat dolgozott a szakma megbecsüléséért, az erdészek elismeréséért. Az egyesületnek 1970 óta volt tagja, 15 éven keresztül a Miskolci Helyi Csoport vezetőségében is tevékenykedett.

Egyesületi munkája elismeréseként 2000-ben Elismerő Oklevélben részesült.

Nyugdíjas korában is mindig figyelemmel kísérte volt munkahelyét. A régi munkatársakkal kapcsolatban maradt, programokat szerveztek együtt, hímzőkört alakított. Precíz kezével szép kézimunkákat készített, melyekkel közösségi helyiségeket, templomokat díszítettek.

Az erdő, a természet szeretete végigkísérte élete során. Mindig a növényeket, a virágokat és azok fejlődését figyelte. Végtelesen jó lelkű, empatikus volt és olyan szerény, mint egy kedves kis virág.

Idén szeptember 11-én vehette volna át aranydiplomáját, de sajnos az egyetemi ényitóra már nem tudott elmenni betegsége miatt.

Korán, nagyon korán távozott el közülünk. Vidám, csilingelő nevetését nem hallhatjuk már, de emlékeink között megőriztük.

Szeretett szülőföldjén, a Bükk hegység erdeinek tövében, Diósgyőrben vettünk végső búcsút a kollégától, a baráttól, az arany okleveles erdőmérnöktől, az Északerdő Zrt. 27 évig volt dolgozójától, az Országos Erdészeti Egyesület 48 évig volt tagjától.

Bak Julianna

